

ADEVĂR BIBLIC SAU TEAMĂ PĂGÂNĂ?

Ești TU în pericol de a merge acolo?

Cele mai multe religii răspund DA.

Dar Biblia răspunde NU.

FOCUL IADULUI – ADEVĂR BIBLIC SAU TEAMĂ PĂGÂNĂ!

Cu secole înainte ca Creștinismul să fie predicat pe pământ, preoții budiști din îndepărtata Indie predau/învățau focul iadului și chinul veșnic. În *Harvard Classics* (vol. 45, pp. 701-704) veți găsi o traducere englezească a scrierilor sacre a lui Buda (numite *Anguttara Nicaya*) care dă o descriere vie a acestui loc învăpăiat de tortură. Hindușii antici și haldeii credeau, de asemenea, în doctrina focului iadului.

Preoții egipteni ai primei puteri mondiale au predat teoria chinului-după-moarte cu șaisprezece secole înainte de nașterea lui Isus. Conform sulurilor lor din papyrus, depozitate acum în Muzeul Britanic, erau rostite rugăciuni zilnice pentru morți, pentru a-i proteja de diavolii din “infern”. Se pot găsi doctrine similare despre tortură predate de anticii babilonieni, perși și fenicieni.

Principalii filozofi greci, Socrate și Platon, care au trăit în al cincilea secol înainte de Cristos au născocit o teorie a purgatorului mistuitor, teorie apropiată mitologiilor păgâne de mai devreme. De asemenea, printre zeii greci și romani era Pluto, care era considerat zeul iadului și purgatorului. În scrierile lui Virgil, poetul roman, se găsește o descriere despre cum păcătoșii morți sunt “purificați în foc”. Anticii scandinavi și japonezi au respectat și ei credințe similare.

Așadar, *Enciclopedia Americană*, spune: “Cu toate că există variații multe și semnificative de detalii, principalele caracteristici ale iadului ca cele concepute de teologii hinduși, perși, egipteni, greci, evrei și creștini sunt în esență aceleași.” (Ediția din 1942, vol. 14, p. 82). Vedeti, Creștinătatea a preluat ideile ei despre tortura după moarte din iad și despre purgatoriu de la păgâni!

CE SPUNE BIBLIA?

Da, cuvântul “iad” se găsește în versiunea englezească obișnuită a Bibliei, însă expresia “focul iadului” nu este tradusă din aceleași cuvinte grecești originale, ceea ce face o diferență imensă (se folosește *gheena*, nu *hades*). Biblia vorbește de “pedeapsă veșnică”, dar nu despre “tortură veșnică”, și astfel și aici este o mare diferență de semnificație. Căutați pentru dumneavoastră în *Dicționarul Internațional Nou* a lui Webster, a doua ediție, pagina 1158, și veți vedea că cuvântul “iad” provine de la un vechi verb anglo-saxon, care înseamnă “a ascunde”, și prin urmare, dicționarul definește “iadul” ca: “locul morților, sau al sufletelor după moarte; **MORMÂNTUL**: - corespunde *Șeolului* evreiesc, și *Hadesului* grecesc. Mai degrabă decât un foc etern, mormântul este un loc rece, întunecos unde sunt ascunși oamenii morți.

Recunoscând că trupurile moarte sunt puse în morminte, unii oameni vor susține că cei răi au suflete care merg într-un loc de chin arzător. Dacă este adevărat, atunci omul are un ceva nemuritor, indestructibil, numit suflet, care este separat și distinct de trupul său. Însă Biblia nu spune deloc acest lucru. Ea nu spune în Geneza 2:7, sau în alt loc, că Dumnezeu *a dat* omului un suflet. Mai degrabă, spune că Dumnezeu *a făcut* pe om un suflet. Prin urmare, omul *este* un suflet; el nu *are* un suflet separat și distinct de trupul său. Biblia este foarte categorică și pozitivă când spune că sufletul poate muri. El nu este nemuritor. De două ori în Ezechiel (18:4, 20), ea spune: “sufletul care păcătuiește, va muri”. Adam a fost făcut un suflet; Adam a păcătuit; Adam a murit. Noi suntem suflete; păcătuim, murim. Chiar și un suflet perfect moare. Isus, Cel Perfect “și-a vărsat sufletul în moarte”. – Isaia 53:12.

NICIO SUFERINȚĂ DUPĂ MOARTE

Dacă persoanele suferă după moarte, ele trebuie să fie vii, însă Biblia spune că atunci când un om moare “suflarea lui trece, se întoarce în pământul lui. Chiar în acea zi, îi pier gândurile”. Prin urmare, “morții nu știu nimic”, și nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoștință, nici înțelepciune, în Șeol, unde mergi.”. “În moarte nu se amintește de Tine; în Șeol cine îți va da mulțumiri?” – Psalmul 6:5; 146:4; Ecclesiastul 9:5, 10.

Nimeni nu ar fi așa de nesăbuit încât să creadă că fiarele câmpului au suflete nemuritoare care merg în iad sau purgatoriu când mor. Biblia arată că ele, ca și oamenii, sunt suflete care trăiesc care doar încetează să trăiască, doar pier, în momentul morții. Acesta este și destinul omului păcătos, după cum este scris: "

Căci sfârșitul fiilor oamenilor este ca sfârșitul animalelor; au același sfârșit. Cum moare unul, așa moare și celălalt; toți au o singură suflare, și omul nu întrece cu nimic animalele, căci totul este deșertăciune. Toți se duc în același loc. Toți au venit din țărână și toți se întorc în țărână”. – Eclesiastul 3:19, 20; a se vedea și Geneza 1:30, margin; Numeri 31:28.

Pentru a fi consecvenți, acei care cred că iadul este un loc de tortură înfocată trebuie să creadă și că omul perfect Isus a mers într-un astfel de loc când a murit, întrucât a fost profețit cu privire la El: “Tu [Iehova Dumnezeu] nu vei lăsa sufletul meu în iad [Șeol]”. (Psalmul 16:10; *Versiunea Autorizată*; 15:10, *Douay*). Apostolul Petru a citat acest Psalm ca fiind împlinit în Cristos, spunând: “Tu nu vei lăsa sufletul meu în iad [hades]”. (Fapte 2:27, traducerea *Autorizată* și *Douay*). Cu toate acestea, nu există nicio confuzie în înțelegerea acestor texte atunci când cineva părăsește doctrinele păgâne ale focului iadului și ale nemuririi sufletului, și în locul lor acceptă adevărul simplu al Bibliei că iadul este mormântul, iar oamenii sunt suflete muritoare.

PEDEAPSĂ VEȘNICĂ PENTRU CEI RĂI

Curțile umane de justiție stabilesc pedeapsa cu moartea, nu tortura, pentru cele mai grave infracțiuni. Justiția lui Dumnezeu nu este mai prejos de cea a omului. El nu este fiară/demon sau sadic. Și El decretează pedeapsa cu moartea pentru răii incorigibili, “nimicire veșnică” din viață, fără nicio posibilitate de înviere. (Matei 25:46). Așadar, un simbol potrivit despre o astfel de distrugere veșnică a fost groapa de gunoi din valea adâncă din afara Ierusalimului, numită *Gheena*. În niciun sens nu a fost acel loc un simbol al torturii, căci niciun animal viu sau criminal nu a fost pus acolo; doar material destinat pentru distrugere completă. În consecință, când Dumnezeu spune celor răi că sunt în pericol de a merge în *Gheena* în loc de *Șeol* sau *hades* (mormântul comun), este cel mai puternic avertisment că aceștia sunt condamnați la distrugere completă, veșnică și totală, o eliminare absolută de la speranța învierii.

În timpurile biblice, temnicerii erau numiți “chinuitori”. Prin urmare, când Scripturile spun că Diavolul și mulțimea lui vor fi chinuți “zi și noapte în vecii vecilor”, înseamnă că vor fi legați și reținuți în captivitatea perpetuă a morții. (Matei 18:34; Revelația 14:10, 11; 20:10). Un astfel de limbaj simbolic nu înseamnă nicidecum suferință conștientă, căci “lacul de foc” în care sunt aruncați este definit în același capitol astfel: “aceasta înseamnă moartea a doua, lacul cu foc”. Cei necredincioși și imorali, criminalii, adulterii, idolatrii și toți mincinoșii au

același destin, și “partea lor va fi în lacul care arde cu foc și sulf. Aceasta înseamnă moartea a doua”. – Revelația 20:14, 15; 21:8.

Astfel, lăsând la o parte ideile preconcepute și tradițiile oamenilor și lăsând ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie Învățătorul nostru, putem să învățăm adevărul despre acest subiect important.

*Dacă nu sunt în vreun fel marcate, scripturile citate mai sus sunt din
“Versiunea Standard Americană” sau “Traducerea Lumii Noi a Scripturilor
Grecești Creștine”.*